

for Trin, kan være Sten til den socialistiske Bygning. Da jeg nu ikke bygger med paa den samme Bygning, og da jeg er gaaet ind paa Garantiloven af 15. Februar 1908 paa Basis af, at det var en moralsk Garanti, og at det var for at standse et Run, en stor Ulykke, og at det var en Garanti overfor Institutter, om hvilke jeg ikke vidste, at de havde gjort sig skyldige i uhæderlige Transaktioner, kan jeg ikke se, at jeg derfor er bunden til nu at stemme for en Udvidelse, hvor netop alle de gode Egenskaber mangle ved de Institutter, som Udvidelsen skal gælde, de Egenskaber, som blev stukne mig i Øjnene for et Aar siden, og som gjorde mig blød om Hjertet. Jeg skal ikke nægte, at jeg stemte for den, og jeg gjorde det egentlig uden Tvivl, idet jeg tænkte, det var en nødvendig patriotisk Pligt. Men jeg ser ikke, hvorledes man i Fremtiden vil kunne komme bort fra den Opfattelse, at Lovgivningsmagten, hvis den vedtager den her foreslaaede Udvidelse af Bankgarantien, saa heller ikke vil kunne nægte en Hjælp til et hvilket som helst Institut, naar blot dette Institut er blevet ledet paa en aldeles uforsvarlig, maaske forbryderisk Maade, eller i svindleragtig Hensigt. Thi det synes mig, at det er de Betingelser, vi her i Rigsdagen særlig sætte Pris paa skulle oplyses for os, for at vi skulle tilbyde Statens Assistance og hjælpe paa de vedkommende Institutioner. Jeg mener, at det er en Misforstaaelse af et Rigsdagsmandat at benytte det dertil, og derfor vil jeg fraaade, at Rigsdagen gaar ind paa en Udvidelse af Bankgarantiloven, efter at vi have faaet Klarhed over, hvad det er for Institutter, vi opfordres til at støtte.

Der er af en tidligere Taler talt om den Assistance, Statskassen giver overfor Bankerne, og om, hvorledes Bankerne stadig ere de stærkeste. Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa disse personlige Spørgsmaal, blot berøre, at Statskassen jo ikke synes at have været saadan særlig heldig med at vælge Repræsentanter, der staa uberørte af Begivenhederne og i hele deres Renhed kunne betragtes og opfattes som Statens Repræsentanter uden at have noget at gøre med de Interesser, der laa paa den anden Side. Jeg skal ikke komme videre ind derpaa; det har været nævnt under Forhandling her saa tidt, og det bliver Ministerens Sag at sørge for at faa de Sager i Orden. Men jeg vil atter fremhæve, at det er en hel Misforstaaelse, at der ikke findes andre Udveje til at komme ud over Bankkomi-

teen og komme ud over disse Garantiforhold end den at udvide Garantien.

Vi have i Udvalget forhandlet om den Udvej, at stille et Beløb til Ministerens Raadighed og lade Ministeren spørge Bankkomiteen om, hvad det vil koste at komme ud af dette Forhold. Lad os betale for Ministrenes Synder, lad os bløde uden at vide, hvad Pengene skulle bruges til, men lad os ikke udvide vor Garanti, naar Garantien skal bruges til at opretholde Institutter, som vi ikke kunne være bekendt at opretholde. Jeg foreslaar, at vi nægte dette Lovforslags Overgang til tredje Behandling. Jeg skal fremhæve, at baade pekuniær og moralsk Støtte til Ministeren til at optræde i sine Forhandlinger med de 5 Banker paa en saadan Maade, at man ikke skal anse Staten for en daarlig og løsagtig Medkontrahent, ville jeg og mine Meningsfæller være med til at yde, men vi ville ikke give en Garanti, over hvilken vi bagefter maatte skamme os.

N. C. Jensen: Som jeg erkendte ved Sagens første Behandling, erkender jeg fremdeles, at den nuværende Finansminister har handlet rigtigt ved at fremsætte et Forslag til Ordningen af denne Sag. Man kan være uenig i den Maade, paa hvilken Sagen er greben an under tidligere Finansministre, eller man kan være enig med dem, men det er givet, at en Afslutning skal der til. Den Udtalelse, den nuværende Finansminister fremkom med, at hvad enten Lovforslaget blev vedtaget eller ej, var Stillingen den samme, har den højtærede Finansminister efter min Mening Ret i. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) beklagede, at dette var sagt. Jeg kan ikke deltage i denne Beklagelse, thi det forekommer mig at være rigtigt. Men derfra og til at anerkende det foreliggende Lovforslag er der et Skridt af ikke ringe Betydning,* og det er det, jeg gerne ganske kort vil sige et Par Ord om i Henhold til den Mindretalsstilling, jeg har indtaget, idet jeg ønsker straks at tilføje, at jeg er mig vel bevidst, at denne Sag maa løses ved betydelige pekuniære Ofre. Jeg skal ikke et eneste Øjeblik vægre mig ved at gaa med til at bringe disse Ofre, men der er noget, der ligger imellem dette og Vedtagelse af nærværende Lovforslag, som jeg ikke kan gaa med til, og det er det, jeg nu vil sige et Par Ord om.

Den ærede Ordfører for Flertallet